

ဒုတိယအကြိမ်

မြင့်သန်း

အရပ်တစ်ပါးမှ ဝတ္ထုများ

"သူများ တွေအကြားမှာ သူတို့ မြင်သလို၊ ကိုယ် မမြင်တာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဗျာ။ ကိုယ် မြင်တာကလေး၊ ကိုယ် တွေးတာကလေးကို ရေးပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတာကတော့၊ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ" ဟု ၊ ဆိုခဲ့သော ဝတ္ထုရေးသမားကောင်း၊ စာ အရေးကောင်းသည့်

စာရေးဆရာ မောင်သိမ်(ဦးသန်းဆွေ)
ကို
သတိတရ.....

အရပ်တစ်ပါးမှ ဝတ္ထုများ
မြင့်သန်း

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ

အရပ်တစ်ပါးမှ ဝတ္ထုများ ပထမအကြိမ် ထွက်ပြီးနောက်၊ လှမ်း၍ မေးမြန်းကြပါသည် ။ အများ စု သိချင်ကြသည် မှာ "ဒီဝတ္ထုတွေရဲ့ ကျောရိုးတွေ ဘယ်က ရသလဲ" ဟူသော အချက်ဖြစ်သည် ။ သွားရင်းလာရင်း ရတာပဲဟု လွယ်လွယ် ဖြေမိပါသည် ။ နယ်ဘက်ကျေးဘက်မှ ဝတ္ထုများ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည် ။ (ကို) မိုးဝေး စီစဉ်နေသော "မြို့ကြီးပြကြီးထဲက ဝတ္ထုများ " လည်း ထိုသို့ပင် ဖြစ်သည် ဟု ပြောရပါမည်။ အရပ်တစ်ပါးမှ ဝတ္ထုများ ၏ ဇာတ်လမ်းများမှာ မူ အရပ်တစ်ပါး၊ ရေခြားမြေခြားများ

တွင် အခြေခံသည် ။ ကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့သော အရပ်ဒေသများ ၊
ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့သော အရပ်ဒေသများမှ ၊ အတွေ့အကြုံများ ၊ လူများ ၊ အ
ကြောင်းအရာများ တွင် အခြေခံသည် ။ အခြားလူတို့ ၏ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုဖြစ်၍ ၊ အခြားသူတို့ အကြောင်းကို ပို၍ သတိထားမိ၊ လေ့လာမိ
သည် ။ လူတိုင်းတွင် ထိုသဘော ရှိတတ်သော်လည်း ၊ မိမိဘာသာ သတိ
မထားမိတတ်ကြ။ ဥပမာ၊ ကဗျာအရေးအသားများကို ကြည့်ပါ။ ကဗျာ
အများ စုမှာ ရေးသားသူက သတိထားမိသော အကြောင်းများကို ပြန်လ
ည်ဖော်ထုတ် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထည့်သွင်းဝန်ခံရန် အချက်တစ်ခုရှိသည် ။ ထို-အချက်-အတွက်၊ က
ဗျာဆရာ မောင်ဒေး (ဆရာကလေး ကိုမောင်းဒေး) ကိုကျေးဇူးတင်ရန်
ဖြစ်သည် ။ တစ်နေ့၊ နေ့ခင်းဘက်တစ်ခုမှာ ၊ ဘန်ကောက်မြို့မှ ဟိုတယ်
တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် ထိုင်သောက်နေကြစဉ် သူက "ဆရာအကြောင်း
ကျွန်တော် ရေးချင်တယ်" ဟု ပြောသည် ။ ကျွန်တော်၊ အလွန် အံ့အားသ
င့်မိသည် ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ကိုဒေးက အတည်ပေါက်ဖြင့် နောက်
သည် ဟု ထင်မိသည် ။ "ကျွန်တော့်အကြောင်း ရေးစရာ ဘာများ ရှိလို့
လဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာမျှ မရှိဘဲ" ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကိုဒေးက "ဆ
ရာရေးတာတွေ အထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပေါ်နေတာပဲ" ဟု ဆိုပါ
သည် ။ ကိုဒေး ပြောသည် ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည် များ တွင် စိတ်ဝ
င်စားစရာများ ပါ၊ မပါ အာမ မခံနိုင်။ သို့ရာတွင် ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မြ
င်သည် ကဲ့သို့ အခြားသူများကို ကျွန်တော်က မြင်သည် များမှာ ရေးစရာ
များ ဖြစ်လာသည် ။ ကိုဒေးက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည့် စကားအတိုင်း
ကျွန်တော်က မိုးမိုးကို ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ "မိုးမိုးအကြောင်း ကျွန်တော်
ရေးဦးမယ်"။ မိုးမိုးက ရယ်ပါသည် ။ "ဟဲ့၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စား
စရာမျှ မရှိဘဲ" ဟု ဆိုဖူးသည် ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကပင် မိုးမိုးဘဝမှာ စိတ်

ဝင်စားစရာ ကောင်းသည် ဟု ၊ မြင်သည် ။ ကျွန်တော့်အမြင်တွင် မူ သူ
ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အပြည့်။ ကိုဒေး ပြန်သွားသော
အခါ၊ ကျွန်တော့်တွင် ရေးစရာအကြောင်းများ တစ်ထွေးကြီး ပေါ်လာ
တော့သည် ။ ရေး၍ ပင် မကုန်နိုင်သေး။ ရေးမည် ဆိုသော် ရေးစရာတွေ
အပုံကြီး။ သို့အတွက် ကိုဒေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ။

ကျေနပ်စရာကောင်းသော အခြားတစ်ချက်မှာ ပြီးခဲ့သောနှစ် မကုန်
မီ ခရီးသွားရင်း မြန်မာလူငယ်တစ်ဦးနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရပါသည် ။
ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ထို့ထက် ပို၍ သော်၊ သူ
သည် ဝတ္ထုထဲတွင် အခြေခံထားသော ရဆော့ဟိုတယ်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့
ဖူးသူ ဖြစ်သည် ။ ဂူးစတပ်(ဖ)က အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ခန်းတွင်
ခေါ်ပြီး အလုပ်ပေးသဖြင့် ကနေ့ စားဖိုမှူးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
သူ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် ရေးချင်သောအချက်မှာ ထို-အချက်-မဟုတ်။
သူ၏ "မိုးမိုးနှင့် မိဘမဲ့သားသမီးများ " ဝတ္ထုကို ဖတ်ပုံဖြစ်သည် ။ ကျွန်
တော့် ဝတ္ထုများ တွင် ရည်ရွယ်ရင်းများ ပါတတ်သည် ။ သို့သော်၊ မည်သို့
မည်ပုံ မြင်ပါ၊ နားလည်ပါ၊ လက်ခံပါဟု ထုတ်ဖော် ရေးသားပြောဆိုလေ့
မရှိ။ သူက "မိုးမိုးနှင့် မိဘမဲ့သားသမီးများ " ဝတ္ထုကို အကြိမ်ကြိမ်
ဖတ်ပြီးသိလိုက်မိတာကတော့ ဒီ-ဝတ္ထုထဲက- လူတွေဟာ
ပျောက်ဆုံးနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ" ဟု ပြောပြသောအချက် ဖြစ်သည်
။ ကျွန်တော့်တွင် အလွန်ထူးခြားသော ဝမ်းမြောက်မှု၊ ကျေနပ်မှုတစ်ခု ရ
ပါသည် ။ သူလိုပဲ မြင်ရမည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုလိုပါ။ မြင်စေချင်သော
အချက်များ အနက်မှ အရေးပါသော တစ်ချက်ကို မြင်ကြောင်း သိရသဖြင့်
ကြည်နူးမိရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ယာမနက (ဝတ္ထု၏ အပြင်ဘက်မှ တက
ယ့် ယာမနက) သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်း ရှိပါ
သည် ။ "ငါက ဘာဖြစ်လို့ သူလို မမြင်သလဲ"။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို

တော့ဖြင့် အပြစ်မတင်ကြစေချင်။ လူတိုင်းတွင် သီးခြားအမြင်များ ရှိတတ်သည် မှာ ငြင်းဆို၍ မရနိုင်။

ယခု၊ အရပ်တစ်ပါးမှ ဝတ္ထုများကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေရသဖြင့် ဝမ်းသာရပြန်ပါသည် ။ နှစ်ကာလများ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးမှ ကဗျာဆရာ(ကို)မိုးဝေးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပြန်ပါသည် ။

မြင့်သန်း
၂၀၁၇။

* * *

အမှာ

ဝတ္ထုရေးသမားတွေဟာ သူတို့ ကျင်လည်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ခွဲထွက်သွားပြီး ဖန်တီးတဲ့ အပိုင်းမှာ သိပ်အားသန်သွားရင် သူတို့ ရဲ့ အရေးအသားတွေထဲမှာ မရိုးသားမှုတွေကို တွေ့လာရတတ်တယ်လို့ ဝတ္ထုအရေးအသားအကြောင်း သင်ပြတဲ့ ပါမောက္ခတစ်ယောက် ပြောတာ မှတ်သားခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်တော့ ဆမ်းမာဆက်မောန်တို့ ၊ ရေမွန်ကာဗာတို့ နဲ့ အတူ ကာဝဗတတို့ ၊ မူရာကာမိတို့ တစ်တွေ ပြောတာတွေထဲမှာ ဖတ်လာရတယ်။ ကျွန်တော့်လို ဝတ္ထုတိုကလေး တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ ရေးတဲ့ လူ အတွက်တော့ မှတ်သားစရာချည်းပဲ။ မှတ်သားရတဲ့ အပြင် တကယ်တမ်းရေးတဲ့ အခါမှာ မှန် လိုက်လေခြင်းလို့ ထောက်ခံစရာတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မကျွမ်းကျင်တဲ့ ရပ်ဝန်းထဲကဟာတွေကို ဟန်လုပ်ပြီး ရေးပြလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလာရပြန်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးရင်းစွဲရှိနေတဲ့ အကြောင်းတွေရဲ့ အကြောင်းကို ရေးပြန်တော့ ကိုယ် သိထားနှင့် တဲ့ ပတ်ဝန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ။ နေ့နေ၊ ညည။ တစ်ရေးနီးပဲ ဖြစ်ဦးတော့ အန္တရာယ်ကင်းနေတယ်။ ရေးလို့ လည်း သွက်တယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာက ဖန်တီးစာပဲ။ ဖန်တီးစာ ဆိုပေတဲ့ ဖန်တီးစရာက ရှိဦးမှ ။ အကြောင်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဆိုတာကရှိဦးမှ ။ အကြောင်းရင်း ဆိုတာတွေဟာ အတွေ့အကြုံတွေပဲ။ အတွေ့အကြုံတွေကို တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ခြင်းပဲ။ တစ်ဖ

နိဗ္ဗာန်လည် ဖော်ထုတ်ခြင်း ဆိုတာဟာ ဝတ္ထုရေးသမားရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု၊ အတတ်ပညာ၊ သိမှုအတိုင်းအတာ ဆိုတာတွေမှာ တည်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာ အပုံကြီး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖန်ပြန်လည် ဖော်ထုတ်စရာ တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ လည်း ဝတ္ထုရေးသမားရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဟာ မျောက်လက်ထဲက ရွှေတုံးထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သွားရင်း လာရင်း ကြုံလာ၊ တွေ့တာတွေဟာ မှတ်သားစရာတွေပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ လူတိုင်းဟာ သူ့အမြင်နဲ့ သူတော့ ရှိနေတတ်တယ် ဆိုတာ သိလာရတယ်။ တချို့က သူ့အမြင်ကို ထုတ်ပြောတယ်။ တချို့က မပြောဘူး။ မပြောတာက မပြောရဲလို့ ဆိုတာထက် မပြောတတ်ကြလို့ ပဲ ။ လူတိုင်းမှာ ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲ။ မပြောတတ်လို့ မပြောတော့ ဖြစ်နေတာတွေ အထဲမှာ စီးမျောလိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့ ပဲ ဆိုတဲ့ အနေအထားကို ရောက်သွားတယ်။ ရုန်းကန်မှု၊ ဆန့်ကျင်မှုမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လည်း ဖြစ်နေခြင်းအတွင်းမှာ စီးမျောလိုက်ပါသွားတယ် ဆိုတာက ရွေးချယ်မှုမရှိလို့ ဖြစ်သွားရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ကော်ဖီ သောက်မလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလားလို့ မေးတာကို ရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လို့ ပြန်ဖြေတာမျိုး။ ရွေးချယ်စရာပေးထားတဲ့ နှစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီး တတိယရွေးချယ်မှုကို ဖန်တီးတာမျိုး။ တတိယရွေးချယ်မှုကို ဖန်တီးတဲ့ လူတွေဟာ ပထမ ရွေးချယ်စရာ နှစ်ခုကို လက်မခံတာ မဟုတ်သလို ငြင်းဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ တတိယ ရွေးချယ်မှုကို တခြားလူကို ရွေးချယ်စေခဲ့တာ။ ဒီတော့လည်း အားထုတ်ခြင်းကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုလို့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ အတူတာက ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်ထားမှုမှာ တခြားက၊ သူ့ရဲ့ အပြင်ဘက်ကလာတဲ့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာတွေကို ငြင်းဆိုတဲ့ လူတွေ။ ဒီလိုလူတွေ အမျိုးမျိုးကို ခရီးသွားရင်း (အလုပ်သဘောအရ) တွေ့ကြုံလာရက လေ့လာမိလာတ

ယ်။ လေ့လာမိလာခဲ့တဲ့ အထဲမှာ တည့်သွင်း စဉ်းစားစရာတွေလည်း သ
တိထားလာမိတယ်။ ဒီထဲက ဝတ္ထုတွေဟာ စဉ်းစားမိရာက ပြန်လည်
ဖော်ထုတ်ထားခြင်းပဲ။ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်းအကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဖြစ်
နေခြင်း ရှိနေခြင်းရဲ့ အကြောင်းတွေပဲ။ တစ်ခါက ဆေးပညာရှင်ကြီး တ
စ်ယောက် အနားယူတော့ သူ့အတွက်လုပ်တဲ့ ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲမှာ သူ
က အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့
သူက ပြောတယ်။ ဟောဒီအထဲမှာ ကျုပ်တပည့်တွေ အများကြီးပဲ။ ကျုပ်
ထက် တတ်တဲ့ ၊ ကျုပ်ထက် တော်တဲ့ လူတွေလည်း အပုံကြီးပဲ။ ဆေးပ
ညာအရ သေသွားရင် ကိစ္စပြတ်တယ် ဆိုတာတော့ လူတိုင်း သိတယ်။ ပ
ညာရပ် အခြေခံရှိတဲ့ ပညာရှင်တွေလည်း သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
သေသွားရင် ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်မလားရယ်လို့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားပြီး ဆုတောင်းနေတဲ့ ကောင်တွေ၊ မဟာကရ
ဏာတော်ကို မျှော်နေတဲ့ ကောင်တွေလည်း ဒီအထဲမှာ ပါတယ်။ ဒါပါပဲ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ။ ဆရာဝန်အိုကြီးက ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ၊ ဘ
ယ်သူ့ကိုမှ လည်း နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တ
ယ်။

တကယ်တော့ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ ဖြစ်နေခြင်းနဲ့ ဖြစ်သင့်ခြင်းဟာ ကွာ
တယ်။ ကွာတာကို မြင်ဖို့ ၊ သိဖို့ လည်း လိုတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး လိုအပ်
တာက မြင်တာ၊ သိတာတွေကို နားလည်ကြည့်ဖို့ ပဲ။ မဟုတ်ရင် နားလ
ည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ပဲ။ မဟုတ်ရင်တော့ လေကောင်းကောင်း ချွ
န်တတ်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပဲ လိုမယ်။

မြင့်သန်း
ခေတ္တ - ကျင်လင်းဟိုတယ်
နန်ကျင်းမြို့။
၂၀၁၆

* * *

မိုးမိုး

There is just one life each of us: our won.

Euripides

မိုးမိုးနှင့် မိဘမဲ့ သားသမီးများ

စတင်ခဲ့ရခြင်းများ သို့မဟုတ် ဂယ်ထရု

ဒီအချိန်လောက် ရောက်ရင် မိုးမိုးတစ်ယောက် မီးဖိုခန်းဘက်ဆီက ထွက်လာတတ်တယ်။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်ဆီမှာ ချထားတဲ့ ကုလားထိုင် မှာ အသာထိုင်ရင်း ဇိမ်ခံပြီး စီးကရက်သောက်တာ ပုံမှန်။ ခုလို မိုးမိုးတစ်ယောက် အပြင်ဘက် ထွက်လာတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ ချွန်တစ်ယောက် ပေါ်လာရော။ သူက မိုးမိုးကို ချောင်းနေတာ။ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လက်ဖဝါးအသာဖြန့်ပြီး စီးကရက် တောင်းသောက်တော့တာပဲ။ ဒီကောင်ကလေးက အသက် သုံးဆယ်နား နီးနေပေတဲ့ အမေ၊ အဖေနဲ့ အတူနေပြီး လုပ်ကျွေးနေတာ။ မိုးမိုးရဲ့ သားကလေးသာ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ချွန်ထက်နည်းနည်းပဲ ကြီးမယ်။ ခုဆို ချွန်က နေ့ခင်းပိုင်း၊ ညနေပိုင်း စားပွဲထိုးတွေကို အုပ်ချုပ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ပရင်ပါ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ပရင်ရဲ့ ရုံးခန်းကနေ ကြည့်ရင် မိုးမိုးထိုင်လေ့ရှိတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်က

ကုလားထိုင်ကလေးတွေကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ အားနေလို့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ လုပ်စရာမရှိ ဖြစ်နေရင် သင်းက ပေါက်ချလာရော။ စီးကရက် လာတောင်းသောက်တာပဲ။ သောက်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောသေးတာ။ စီးကရက်သောက်တာ မကောင်းဘူး။ ကင်ဆာ ဖြစ်တတ်သတဲ့ ။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် မိုးမိုးက သေခြင်းဆိုး၊ အဲဒါကြောင့် နင် မိန်းမ မရတာလို့ ပြောပစ် လိုက်လေ့ ရှိတယ်။ ဆိုင်တော့ မဆိုင်လှဘူး။ ပရင်က လေးဆယ့်ငါးလောက် ရှိနေပြီ။ စားသောက်ခန်းတွေရဲ့ မန်နေဂျာ။ အင်မတန် ကြေး(ဂျိုး) များ တဲ့ သူ။ ဒါပေမယ့် အလှအပတော့ အတော့်ကိုကြိုက်တယ်။ ပြောစရာတစ်ခုခုပေါ်လာရင် တတွက်တွက်နဲ့ ပြောနေတတ်တယ်။ ရေမွှေးနံ့ ကလည်း တသင်းသင်းနဲ့ မို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုပဲလို့ တချို့က ပြောကြတယ်။ မိုးမိုးကိုတော့ ပြန်မပြောရဲဘူး။

မိုးမိုးကို မပြောရဲရတာက အကြောင်းရှိတယ်။ ဒီဟိုတယ်ကို ပိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်က မိုးမိုးကို အလုပ်ခန့်ထားလို့ ။ သူဌေးကြီးက ဟိုတယ်တွေ အများကြီး ပိုင်ရုံတင်မကဘူး။ တခြားလုပ်ငန်းတွေလည်း ပိုင်တာ။ သူပိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတိုင်းကို တစ်လ၊ နှစ်လမှာ တစ်ရက်တော့ ရောက်အောင် သွားကြည့်လေ့ရှိတယ်။ သေသွားတဲ့ မိုးမိုးရဲ့ ယောက်ျားက သူဌေးကြီးရဲ့ ဒီဘက်မှာ ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေက စာရင်းကိုင်ကြီး။ ဒီဘက်လာရင် မိုးမိုးတို့ အိမ်ကလေးမှာ လာပြီး ထမင်းစားလေ့ ရှိတယ်။ မိုးမိုးချက်တာပြုတ်တာကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက မိုးမိုးက အထက်တန်းကျောင်းက ဆရာမ။ သူ့ယောက်ျား သေသွားတော့ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် အသုဘကို လာတယ်။ နင်ဘာမျှ မပူနဲ့ ၊ ငါ စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ လာရင် သူ့ဟိုတယ်မှာ ခေါ်ပြီး ချက်ခိုင်းတယ်။ တစ်ညနေတော့ ဟိုတယ်က ရေကူးကန်နားဆီမှာ သူဌေးကြီးနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ လေးငါးယောက်လောက် ညနေစာ စားမယ်ဆိုလို့ မိုး

မိုး ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်။ ချက်ပြုတ်ပြီးလို့ သူတို့ တစ်တွေ စားသောက်
နေကြတုန်း မိုးမိုးလည်း နားနေရင်း တခြား ထမင်းချက်တွေနဲ့ ထိုင်ပြီး
စကားပြောနေ လိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ပဲ သူဌေးကြီးရဲ့ စက်ကက်
ထရီမ ခပ်ချောချောလေးက မိုးမိုးကို လာခေါ်ပါရော။ သူဌေးကြီးက စ
ကားပြောချင်သတဲ့ ။

သူတို့ အနားရောက်တော့ သူဌေးကြီးက ဘာမျှ စကားခံမနေတော့
ဘဲ ပြောတယ်။ နင့်ယောက်ျား မရှိတော့တဲ့ နောက် နင့်အိမ်ကို လာလို့
သိပ်မကောင်းဘူး။ ခုလို နင်နဲ့ ငါ မကြာ မကြာ တွေ့နေကြတာလည်း မ
ကောင်းဘူးထင်တယ်တဲ့ ။ မိုးမိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ငါ့တော့
ချောက်ထဲကျအောင် လုပ်နေတာပဲ။ ဒါကြီးက ငါ့များကြိုက်နေလို့ လား..
စတဲ့ မတော်မတည့်တွေလည်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေ
ကတော့ ပြုံးတယ်။ ခပ်ချောချော စက်ကက်ထရီမကလေးကတော့ အသံ
ထွက်အောင် ရယ်တာ သီးမလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ
သူဌေးကြီးက ငါပြောချင်တာ ငါ ဒီကိုလာတိုင်း နင်နဲ့ တွေ့ရတာကိုပါ။
နင်တစ်မျိုးတစ်မည် မထင်ပါနဲ့ တဲ့ ။ ဒီတော့မှ မိုးမိုးလည်း အသာ
သက်ပြင်းချနိုင်တယ်။ အဘိုးကြီးက အဲသလိုမျိုး နောက်တတ်တယ်။ ပြီး
တော့မှ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောတယ်။ နင် အလုပ်က ထွက်ပြီး ဒီမှာ စားဖို
မှူးလာလုပ်စမ်းပါ။ ငါ့မှာ အစီစဉ်တွေ ရှိတယ်။ တို့ အစာတွေ၊ ဟင်းလျာ
တွေကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ထဲရောက်အောင် လုပ်နေတော့ ငါတို့ ဆီမှာ တို့
တိုင်းရင်းသား အစာစစ်စစ် ချက်တာ လာသင်ဖို့ လုပ်ထားတယ်။
ငါ့တခြား ဟိုတယ်တွေမှာ လည်း အထိုက်အလျောက် လုပ်နေတယ်။
ဒီမှာ က လက်ရွေးစင် သက်သက်ပဲ။ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်မှာ
လေးငါးခြောက်ယောက် လာမယ်။ အနောက်နိုင်ငံက လူတွေပဲ။ နင်နဲ့
အသင့်လျော်ဆုံးပဲ။ နင်က ကျောင်းဆရာမ ဆိုတော့ သင်ကြားတတ်တ

ယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း အထိုက်အလျောက် တတ်တယ်။ ပိုတတ်ချင်ရင် ဟိုတယ် အမှုထမ်းတွေကို သင်ပေးတဲ့ ဆရာမက တစ်နေ့ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ သင်ပေးလိမ့်မယ်။ နင့် သဘောပဲတဲ့ ။

နင့်သဘောဆိုတော့ မိုးမိုးက ပြန်မေးတော့မယ်လို့ ပြင်လိုက်တယ်။ မိုးမိုးက ဘာမျှမပြောရခင်ကလေးမှာ ပဲ သူဌေးကြီးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။ နင့်သဘောဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ဖို့ ကိစ္စ။ ဒီမှာ လာလုပ်ဖို့ ဆိုတာက နင့်သဘော မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့သဘော။ နင့်ဘက်က ဘာမျှပြောနေစရာမရှိဘူး။ နင့်ယောက်ျား မသေချင်ကတည်းက ငါ ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ် ။ နင့်ကို ငါ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ။ နင် ဘာပြောချင်သေးသလဲတဲ့ ။ မိုးမိုးမှာ သိပ်ပြီး စဉ်းစားချိန်မရှိဘူး။ အလုပ်က ထွက်စာတင်ဖို့ ၊ ပင်စင်ကိစ္စ စတာကလေးတွေ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ ဒီလိုဆို ကျွန်မ ဒီဘက်က ပညာရေးတာဝန်ခံနဲ့ တော့ သွားပြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မိုးမိုးက ပြောလိုက်တယ်။ ပြောလိုက်တယ် ဆိုပေတဲ့ လည်း " .. ပညာရေး တာဝန်ခံ " ဆိုတာအထိပဲ ရောက်လိုက်တယ်။ သူဌေးကြီးက ကြက်တောင်ပံကြော်ဝါးနေရာက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ထောင်လိုက်ရင်း သူနဲ့ နှစ်ယောက် အကျော်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကောင်ကြီးကြီး၊ ခပ်ညိုညို တစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မိုလ်ချုပ်၊ အဲဒီလူဆီ ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းဆက် ပြောလိုက်လို့ ဖြစ်မလားလို့ လှမ်းမေးတယ်။ အဲဒါကြီးက ဒီဘက်ပြည်နယ်နဲ့ နယ်စပ်ဒေသတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အကောင်ကြီး။ သူက ဖြစ်ပါသော်ကောလို့ ပြန်ဖြေပြီး သူ့နောက်နား မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့တပည့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အဘွားကြီး၊ အဲဒါတွေ ဘာမျှပူမနေနဲ့ ။ ခင်ဗျား ရစရာရှိတာတွေ အကုန်ရရစေမယ်။ ကျုပ် ကောင်လေးတွေ အကုန်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းတော့လို့ ပြောတယ်။

မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ တော့ ရာရာစစ၊ သေခြင်းဆိုး၊ နင်က ဘာမို့ မနက်ဖြန် ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းခိုင်းရတာတုံးလို့ ပြောလိုက်မိပေတဲ့ ပါးစပ်ထဲကတော့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပဲ ထွက်သွားတယ်။

သူဌေးကြီးက နေဦး၊ နေဦးလို့ ကြားဖြတ် ပြောတယ်။ ကိစ္စက ပြီးပုံမ ပေါ်သေးဘူး။ ဂူးစတပ်(ဖ)နဲ့ တော့ နင် အဆင်ပြောတယ် မဟုတ်လား လို့ မေးရင်း ဟေ့... ဂူးစတပ်(ဖ)ရှိရင် သွားခေါ်စမ်းလို့ ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုးကတော့ ပြေပါတယ်လို့ ပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ ပြေလည်း ပြေတာပဲကိုး။ ဂူးစတပ်(ဖ)က ဒီက စားဖိုမှူးကြီး။ သူ့ကိုလည်း သူဌေးကြီးက သူ့လေယာဉ်နဲ့ တင်ခေါ်လာတာ။ ဥရောပမှာ ဟိုတယ်ညီ လာခံ ဆိုသလားပဲ၊ သွားတုန်းက သူဌေးကြီးက ဂူးစတပ်(ဖ)ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ ညစဉ်လို သွားစားသတဲ့ ။ နောက်တော့ အပြန်မှာ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာ။ အလျင်ကတော့ မြို့တော်ကြီးဆီက သူဌေးကြီး ရဲ့ ဟိုတယ်မှာ လက်ထောက်စားဖိုမှူး လုပ်တယ်။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာ တော့ ဂူးစတပ်(ဖ) မိန်းမက တခြားလူနဲ့ လိုက်သွားလို့ ပြန်တော့မယ် ဖြစ်ရော။ ဒီတော့ သူဌေးကြီးက ဒီကို ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီဟိုတယ်မှာ အောက်နရေဆိုတဲ့ ပြင်သစ်တစ်ကောင်က စားဖိုမှူးကြီး။ သူကပဲ ဂူးစတပ်(ဖ)ကို အသာချောထားတာ။ နောက်တော့ အောက်နရေက မြို့တော်က ဟိုတယ်ဆီပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဂူးစတပ်(ဖ) က စားဖိုမှူးကြီး ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဂူးစတပ်(ဖ)ရဲ့ တပည့်ကျော် တော်မီဆင်းက သူလက်အောက်မှာ အကြီးတန်း စားဖိုမှူးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ မိုးမိုးနဲ့ ကတော့ အဆင်ပြေတယ်။ ဂူးစတပ်(ဖ)က မိုးမိုးလာတဲ့ အခါ ဒီက အစားအစာ ချက်နည်းတွေ တပည့်ခံတယ်။ မိုးမိုးကိုလည်း သူတို့ မီးဖိုခန်းက လုပ်နည်းကိုင်နည်းတွေ သင်ပေးတယ်။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ ဒီအဖြူကောင်တွေဟာ တယ်ကြေး(ဂျီး)များ ပါကလားလို့ မိုးမိုး ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။

နောက်တော့ သဘောကျလာတယ်။ တခြားတော့ မပြောတတ်ဘူး။
ဒီအဖြူကောင်တွေမှာ စနစ်ဆိုတာကတော့ ရှိတယ်။ ဒီစနစ် ဆိုတာက
တော့ နည်းယူဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မြင်လာတယ်။

ဂူးစတပ်(ဖ) ရောက်လာတော့ အဘိုးကြီးကို
လက်အုပ်ချီလိုက်ရင်းပြောတယ်။ ခု ခင်ဗျား ဒီလာရင် မိုးမိုး ချက်တာပဲ
စားတယ်။ ကျုပ်ချက်တာ မစားတော့ဘူး။ ဒါ လူမျိုးရေးအခြေခံနဲ့ ဘက်
လိုက်တာပဲ။ ကုလသမဂ္ဂ တိုင်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့ ။ သူဌေးကြီးက ရယ်
တော့ အားလုံးရယ်ကြတယ်။ အားလုံး ရယ်ကာမှ ဒါ ရယ်စရာပြောတာ
ပဲလို့ မိုးမိုး သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကုလသမဂ္ဂတွေ ဘာတွေ ပါနေ
တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ က တကယ် ပြောနေတာလားလို့ ။ ဂူးစတပ်(ဖ)က
သူ့ကို လှည့်ပြီး ရယ်ပြတော့မှ သူလည်း ရောပြီး ရယ်လိုက်ရတယ်။
မိုးမိုးတို့ ရဲ့ လောကမှာ ဒါမျိုးက ရယ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူဌေးကြီးကို
လည်း ခုလို ပြောရဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူဌေးကြီးက ရယ်ပြီး ကာမှ ညစာ
စားပြီးတိုင်း မင်းရဲ့ ဆူဖလေးကို ငါအမြဲ စားပါတယ်ကွာလို့ ပြောတယ်။
ပြီးတော့ သူ့အစီအစဉ်တွေ ဆက်ပြောပြတယ်။ ဂူးစတပ်(ဖ)က ပြန်ပြီး
မေးတယ်။ ခုဟာက မိုးမိုးက သင်ပေးမှာ ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း
ဒီက အစာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့တပည့်ပဲ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်
ပေးရမှာ လဲတဲ့ ။ သူဌေးကြီးက မင်းက စားဖိုမှူးကြီးပဲ။ မီးဖိုခန်းဟာ
မင်းပိုင်နက်ပဲ။ ဒီတော့ လိုအပ်တာ ကူပေါ့။ ဘာလုပ်ရမယ်ရယ်လို့ တော့
ငါ မပြောတတ်ဘူး။ လာပြီး သင်ယူမယ့်လူတွေဆီက လျှောက်လွှာတွေ
ရောက်လာခဲ့ရင် မင်းက ဦးဆောင်ပြီး ရွေးပေးပေါ့ကွာလို့ ပြောတယ်။
ဂူးစတပ်(ဖ) က သူဌေးကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒီလိုဆိုရင် မိုးမိုးအတွက် တ
ရားဝင် စားဖိုမှူးဝတ်စုံ မှာ လိုက်မယ်လို့ ပြောရင်း မိုးမိုးကို လှမ်းကြည့်
တယ်။ ငါ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပုံမှန်တော့ အနက် ဝတ်ကြတယ်။

နေ့ကြီးရက်ကြီးတွေမှာ အဖြူဝတ်တယ်။ အနက်လေးထည်၊ အဖြူနှစ်ထည်ဆိုရင် တစ်နှစ်စာ လုံလောက်မယ်ထင်တယ်။ ပိုလိုချင်သေးလားလို့ မေးတယ်။ မိုးမိုးကတော့ နင့်အင်္ကျီခြောက်ထည်ဟာ ငါ ဒီတစ်သက် ဝတ်ဖို့ လုံလောက်တယ်လို့ ပြန်ပြောမလို့ ဘဲ။ သူဌေးကြီးက ကြည့်နေလို့ အသာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အမှန်မှာ တော့ အဲဒါကြီးတွေ ဝတ်ရမှာ မိုးမိုး မကြိုက်လှဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဂူးစတပ်(ဖ) က သူ့မီးဖိုခန်းကို သူ့နိုင်ငံတော်၊ သူ့ပိုင်နက်လို့ သဘောထားတာ။

သူဌေးကြီးကတော့ ဂူးစတပ်(ဖ) ပြောတာပဲ နားထောင်နေရင်း သူ့နားဆီက စစ်ဗိုလ်ကြီးဆိုတာကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါပဲကွ။ တခြားဟာတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို သူတို့ တန်ဖိုးထားတယ်။ သူ့စည်းသူ့ကမ်းနဲ့ နေတယ်။ ငါတို့ အရှေ့တိုင်းက လူတွေလို ရပါတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတာတွေနဲ့ မပြီးဘူး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါက အတူယူစရာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဂူးစတပ်(ဖ) က ဒီမှာ နေတာ အားလုံးပေါင်း ငါးနှစ်နီးပါး ရှိနေလေတော့ ဒီက ဘာသာစကားတောင် အတော်တတ်နေတယ်။ သူဌေးကြီး ပြောနေတာတွေကို နားလည်ပုံရတယ်။ သူက ပြုံးပြီးစစ်ဗိုလ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ပြုံးဖြဖြနဲ့ လက်အုပ်ချီပြတယ်။ ဂူးစတပ်(ဖ) ကလည်း ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောရင်း လက်အုပ်ချီတယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးကို ပြောတယ်။ ဒါပဲဆိုရင် ကျွန်တော် သွားဦးမယ်တဲ့ ။ သူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထိုင်နေရာက မသိမသာ ဖင်ကြွလိုက်တယ်။ အသာ လက်အုပ်ချီတယ်။ မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ သူဌေးကြီးကို အမြဲလို ချီးကျူးနေမိတာ တစ်ခုက သူ့အလုပ်သမား မှန်သမျှကို အရိုအသေပေးတတ်တာကိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကမျှ ပိုစိုးပက်စက် ပြောတာ မတွေ့ခဲ့ရဖူးဘူး။ ဒီတော့လည်း သူ့အလုပ်ထဲက အခွင့်အရေးတောင်းချင်တဲ့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတို့ ၊ ဘာတို့ က

အကောင်တွေတောင် အခွင့်အရေးကို လက်အုပ်ချီပြီးတောင်းရတဲ့ အနေအထား ရောက်သွားကြတယ်။ သူ့အတွက် ဒီမှာ အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးထားစမ်းပါလို့ သူဌေးကြီးက မန်နေဂျာချုပ်ကို လှမ်းပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးမိုးကို ကြည့်ပြီး ညဉ့်နက်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ဒီမှာ ပဲ အိပ်ပေါ့။ ရွာထဲဆီ ပြန်ရတာဝေးပါတယ်။ အမြဲနေချင်လည်း နေ။ နင့်သဘောပဲလို့ သူဌေးကြီးက ပြောပြန်တယ်။ ဟုတ်ကဲ့လို့ ပဲ မိုးမိုးမှာ ပြောစရာ ရှိတယ်။ သူ့ယောက်ျားရှိစဉ်က ပြောဖူးတာတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ပိုက်ဆံရှိရင် လုပ်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ လောကကြီးဟာ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ။ အာဏာဆိုတာလည်း ပိုက်ဆံက ဖြစ်တာပဲဆိုတာ...။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ယောက်ျားဟာ စာရင်းကိုင်ကြီးမို့ ဒီလိုမြင်တာပဲလို့ သူထင်ခဲ့မိတယ်။ မိုးမိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေ အနီးနားမှ မရောက်ခဲ့ဖူးဘဲ။ တကယ် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေလို ပိုက်ဆံလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ခုတော့ ပိုက်ဆံရှိရင် ထိုင်ရာမထဘဲ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ ဖြစ်ပါသော်ကောဆိုတာ မြင်လာမိတယ်။ ပိုက်ဆံဆိုလို့ တစ်ခုတော့ သတိရလိုက်မိတယ်။ ဒီမှာ လာပြီး အစားအသောက် ချက်ရတဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ ကျောင်းဆရာမ လခလောက်တော့ ရကောင်းပါရဲ့ ဆိုတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်မငြင်းရဲလို့ အလုပ် လက်ခံလိုက်ပြီးပြီ။ တပည့်တွေ လောက်ကိုသာ ငေါက်ရဲတာ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူ၊ အာဏာရှိတဲ့ လူ၊ ဒီလူတွေကို ငေါက်ဖို့ မပြောနဲ့ ။ ပြန်တောင် မပြောရဲပါကလားရယ်လို့ သူ့ဘာသာ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိုးမိုးခမျာ ကျောင်းဆရာမကြီး ဘဝကနေ နေ့ချင်းညချင်းစားဖို့မှူး။ ရိုးရာအစားအစာ ချက်ပြုတ်နည်းအတွက် နည်းပြဆရာမကြီးဖြစ်သွားပါလေရော။ ဘဝဆိုတာကလည်း ကောင်းလာမယ်၊ ဆိုးသွားမယ် ဆိုတာတွေကို ကြိုပြီး ပြောမရနိုင်တဲ့ ဟာ တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

မိုးမိုးရဲ့ ပထမဆုံး တပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်မကလေးနှင့် ပြင်သစ်ကောင်ကလေး။ ဂူးစတပ်(ဖ)ကပဲ စိစစ်ရွေးချယ် လက်ခံလိုက်တာ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားကြရှာတယ်။ ပြင်သစ်ကောင်ကလေးကတော့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်မကလေးကတော့ ရွံတတ်ပုံရတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားတတ်လို့ ဂူးစတပ်(ဖ)က ဆူရသေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သုံးယောက် ထပ်ရောက်လာတယ်။ သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ကတော့ ဂူးစတပ်(ဖ) အဆက်အသွယ်တွေပဲ။ သူတပည့်တွေ ရလာတော့ မိုးမိုးအနေနဲ့ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို သိပ်မလွမ်းတော့ဘူး။ လူလတ်ပိုင်း လူငယ်တွေကို သင်ကြားရင်း နီးနီးနားနား နေလာရတော့ သူ့သားကို သတိရလာတတ်တယ်။ သူ့သားရဲ့ မရှိခြင်းတစ်ခုဟာ လစ်ဟာနေမှု အတွင်းဆီက ပြန်ပြည့်လာတယ်။ ပိုပြီး သတိရလာမိစရာ ဖြစ်လာတာက ဂယ်ထရပ်။ ဂယ်ထရက ဂူးစတပ်(ဖ)က အသေအချာ ရွေးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဂျာမန်နဲ့ ဩစတြီယံ အစပ်လို့ ပြောတယ်။ အစားအသောက် သင်တန်းကျောင်းမှာ ဂူးစတပ်(ဖ)ဆရာ လုပ်နေတုန်းက ဂယ်ထရက တပည့် ဖြစ်ဖူးသတဲ့ ။ မိုးမိုးအတွက်တော့ တကယ့်ပြဿနာကလေးပဲ။ ရောက်ခါစကဆိုရင် ကြည့်လို့ ကို မရဘူး။ ပိုဆိုးတာက ဒီလိုလို့ ဆိုရင် ဟိုလိုကော လုပ်လို့ မရဘူးလားဆိုတာ အမြဲမေးတယ်။ ဒီတော့လည်း ဂူးစတပ်(ဖ)ကို ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီကောင်မကလေးနဲ့ တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်လို့ ။ ဂူးစတပ်(ဖ)က ဘာလို့ လဲလို့ မေးတယ်။ အမေးအမြန်းက ထူလွန်းတယ်ဟဲ့လို့ မိုးမိုးက ပြောတော့ ဂူးစတပ်(ဖ)က ရယ်တယ်။ တို့ လူမျိုးမှာ ပြန်မေးရ စမ်းရတယ် ဆိုတာက အလေ့အကျင့် မရှိဘူး။ ငါလည်း သူ့ကို ဒီက ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြပါ့မယ်။ အချိန်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ပြောမယ့်သာ ပြောတယ်။ သူ့ဆီမှာ လာပြီး အချက်အပြုတ်သင်တဲ့ လူတွေအထဲမှာ

တော့ ဂယ်ထရက အတော်ဆုံးပဲလို့ မိုးမိုး မြင်လာတယ်။ ခိုင်းလိုက်ရင် မငြင်းဘူး။ လူကြီး ဆိုတာကလည်း ခိုင်းလိုက်လို့ မငြင်းတဲ့ လူကို သဘောတော့ ကျတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။

ဂယ်ထရက သူများ တွေနဲ့ တော့ မတူဘူး။ ဒီက အစားအစာတွေကို တင် စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ။ အစဉ်အလာ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကား.. စတာတွေ အားလုံး စိတ်ပါတယ်။ နှစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ တင် မီးဖိုချောင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဒီက ဘာသာစကားနဲ့ ခေါ်တတ်ပြောတတ်လာတယ်။ လက်ထောက်စားဖိုမှူးတွေ၊ မီးဖိုခန်းလက်ထောက်တွေနဲ့ အဖွဲ့ကျတယ်။ မီးဖိုခန်းအပြင်ဘက်က သစ်ပင်ရိပ်မှာ မိုးမိုး စီးကရက်သောက်ရင် သူလည်း ရောက်လာတတ်တယ်။ သူက စီးကရက်ကို သူ့ဘာသာလိပ်ပြီး သောက်လေ့ရှိတယ်။ နင့်ဟာက အလုပ်ရှုပ်လှတယ်လို့ မိုးမိုးက ကောက်ချက်ချတော့ ဂယ်ထရက ရယ်တယ်။ တစ်နေ့ မိုးမိုးကို သူက ပြောတယ်။ စီးကရက်သောက်တာ မကောင်းဘူးတဲ့ ။ ဒီလိုဖြင့် နင်ကရော ဘာလို့ သောက်သလဲလို့ မိုးမိုးက မေးတော့ ကြိုက်လို့ လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုရင် မသောက်နဲ့ ပေါ့လို့ မိုးမိုးက ပြောလိုက်တော့ သူက မိုးမိုးကို အသေအချာကြည့်နေရင်း ပြောတယ်။ မိုးမိုး၊ မကောင်းတာနဲ့ ကြိုက်တာနဲ့ က တခြားစီ။ မကောင်းလို့ မကြိုက်ရဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကြိုက်တယ် ဆိုတာတိုင်းလည်း ကောင်းနေကြတာချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ငရုတ်သီး ကြိုက်ကြတာဟာ ကောင်းလို့ မှ မဟုတ်ဘဲတဲ့ ။ ဂယ်ထရကိုဖြင့် မိုးမိုး လက်လျှော့ချင်သလောက်ပဲ။ ဂူးစတပ်ဖ်ကို ပြန်ပြောပြတော့ ဂူးစတပ်(ဖ)က ရယ်တယ်။ အဲဒါကတော့ဖြင့် ထမင်းစားပွဲတွေလို့ ကောက်ချက်ချတယ်။ မိုးမိုးက ဟိုတယ်မှာ ညဘက် အထူးထမင်းစားပွဲတွေလိုဟာမျိုး မရှိရင် အိပ်ပြန်လေ့ရှိတယ်။ သူ့အတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းမှာ တစ်ခါတလေမှ အိပ်တယ်။ တစ်ညနေတော့

မိုးမိုး အိမ်ပြန်ခါနီးမှာ ဂယ်ထရက ပြောတယ်။ မိုးမိုးအိမ်၊ ငါလိုက်မယ်
တဲ့ ။ အေးလို့ မိုးမိုးက ပြောတယ်။ အဲဒီညနေက ဂယ်ထရရဲ့ မော်တော်
ဆိုင်ကယ် နောက်မြီးပေါ်ကနေ မိုးမိုးခမျာ သူခေါင်းထဲမှာ မှတ်မိသမျှ၊ ရှိ
ရှိသမျှ ဘုရားအစုံစုံကိုတရင်း ပါသွားပါလေရော။ အိမ်ရောက်တော့ ဂ
ယ်ထရကို ကြိမ်းရသေးတယ်။ နောက်ကို ငါပါရင် နင်အဲသလိုမျိုး မြန်မြ
န်ကြီး မစီးရဘူးလို့ ။ ဒီတော့ ဂယ်ထရက ပြောတယ်။ သွားတာဟာ ရော
က်ဖို့ ။ လမ်းမှာ ကြာနေရင် အချိန်ပုပ်သတဲ့ ။ ဒီတော့ မိုးမိုးက ပြောလို
က်ရသေးတယ်။ ဟဲ့၊ ငါတို့ တွေအဖို့ က သွားတာဟာ သွားတာပဲ။ ရော
က်တာက ရောက်ချင်လည်း ရောက်မှာ ။ မရောက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး
။ ကံပဲလို့ ။ ဒီတော့ ဂယ်ထရက ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုဆို မရောက်လို့ လ
မ်းမှာ သေသွားလည်း ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကံကို ယုံနေမှ တော့ မြန်
တာ၊ နှေးတာ ဘာပူစရာ ရှိလို့ လဲတဲ့ ။ မိုးမိုးမှာ ဘာမျှ ထပ်ပြောနေစရာ
မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့လည်း ဂယ်ထရအဖို့ နောက်ထပ် မိုးမိုးကို မော်
တော်ဆိုင်ကယ် နောက်မြီးမှာ တင်စီးတဲ့ အခါ အရှိန်လျော့စရာ မလို
တော့ဘူး။

နောက်...တစ်နေ့တော့ ဂယ်ထရက ပြောတယ်။ မိုးမိုးအိမ်မှာ သူ
လာနေချင်တယ်တဲ့ ။ ဘာလို့ လဲ။ နင့်ကို ဟိုတယ်က ပေးထားတဲ့ အခန်း
က ကောင်းနေသားပဲလို့ မိုးမိုးက ပြောတော့ ကောင်းတော့ ကောင်းပါ
တယ်။ မိုးမိုးအိမ်မှာ က လူတွေနေတာနဲ့ ပိုတူသတဲ့ ။ ဟိုထဲမှာ က စက်ရ
ပ်တွေလိုပဲ။ ဟိုတယ်မှာ တစ်ခါတလေ လာတည်းတဲ့ လူတွေအဖို့ တော့
ပျော်စရာပဲ။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ နေ့စဉ်
ဒါပဲ လုပ်နေရတာ။ အလုပ်ပြီးရင် အခန်းပြန်အိပ်။ နောက်တစ်နေ့ထပြီး
အဲဒီအလုပ်ပဲလုပ်။ ပိုက်ဆံရနေတာကလွဲလို့ ထောင်တစ်မျိုးပဲတဲ့ ။ စော
င့်ကြည့်တာ ခံနေရတဲ့ ဘဝ ရောက်နေသလိုပဲတဲ့ ။ မိုးမိုးကတော့ အဲသ

လိုမျိုးတစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိဘူး။ သူ လာနေတဲ့ အတွက် ပိုက်ဆံပေးပျံ့မယ်တဲ့ ။ တကယ်တော့ မိုးမိုးအိမ်က အတော်ကြီးတယ်။ သူ့ယောက်ျား ရှိစဉ်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ အလုပ်ခန်း လုပ်ထားတာ။ ခုတော့ သူတူလင်မယားနေကြတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ က အခန်းငါးခန်းလောက် ရှိသေးတယ်။ ပိတ်ထားတဲ့ သူ့သားအခန်းနဲ့ သူအခန်းကလွဲရင် အားနေတာပဲ။ ဂယ်ထရုကိုလည်း သူ သနားတယ်။ သနားရတာက ဂယ်ထရုမှာ အဖေ၊ အမေ မရှိဘူး။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ အဖေ၊ အမေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိသလောက်ပဲ။ သူ့အဖေနဲ့ အမေ ကွဲတော့ အဘွားနဲ့ သွားနေတယ်။ အဘွားကလည်း မိုးမိုးလို ကျောင်းဆရာမဟောင်းကြီး။ အဘွားက ကျောင်းထားပေးတာ။ အဘွား သေတော့၊ အဘွား အမွေကို သူရတယ်။ ခုတော့ အမွေရတဲ့ အိမ်ကလေးကို ငှားထားပြီး အစားအသောက်ချက်တဲ့ ပညာသင်...။ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ လိုက်အလုပ်လုပ်။ ဒီတော့ မိုးမိုးက မေးကြည့်ဖူးတယ်။ နင့်အဖေ၊ အမေကို မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ မသိချင်ဘူးလားလို့ ။ သိတော့၊ တွေ့တော့ ဘာထူးမှာ လဲ။ သူတို့ က ကျွန်မကို မွေးပေးပြီးပြီပဲ။ ကျန်တာက ကျွန်မနဲ့ ပဲ ဆိုင်တော့တာလို့ ဂယ်ထရုက ဖြေတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသေးတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ သူ့သားက လေးကို ရလိုက်မိတယ်။ သင်းကလေးလည်း အဲဒီလိုမျိုး အနောက်ဘက်က လူတွေ တွေးတဲ့ နည်းများ ရသွားလေသလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂယ်ထရုရဲ့ ရှိနေခြင်းဟာ မိုးမိုးရဲ့ ဘဝထဲကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်နဲ့ ဝင် လာပြီး လစ်လပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးကို မသိမသာ ဝင်ဖြည့်ပေးသလို ဖြစ်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိုးမိုး အိမ်မှာ ဂယ်ထရု နေဖြစ်သွားတယ်။ မိုးမိုးက ပိုက်ဆံမလိုတော့ နင် ငါ့ကို ဆိုက်ဆံမပေးနဲ့ ။ ငါတူ လင်မယားကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးလို့ ပြောထားတယ်။ သူတူ လင်မယားကတော့ အင်္ဂလိပ်စာတ

တံ၊ မတတ် မပြောတတ်ဘူး။ ဂယ်ထရကတော့ ခြောက်လလောက်အတွင်း သူတို့ အရပ်သူ အရပ်သားတွေလို ပြောလာနိုင်တယ်။ သူ အားတဲ့ ရက်တွေမှာ သူတူ လင်မယားရဲ့ အရပ်ထဲက စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ သွားကူပြီး ရောင်းပေးတယ်။ အဖြူမကလေးက သူတို့ တိုင်းရင်းသားတွေလို ပြောပြီး ရောင်းတယ်ဆိုတော့လည်း အရောင်းအဝယ်က ကောင်းလာတယ်။ မိုးမိုးက ဂယ်ထရကို ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်လာတယ် ။ ဂယ်ထရကြောင့် မိုးမိုးတောင် အမြင်တွေ ပြောင်းလာတယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။ တစ်နေ့ အလုပ်နားချိန်မှာ ဂူးစတပ်(ဖ)နဲ့ ထိုင်စကားပြောရင်း ဂယ်ထရအကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က ဂယ်ထရရဲ့ အားရက်မို့ လူအန်ပရာဗန်း ဘက်ကို အလည်သွားနေတယ်။ ငါ့ကို ဂယ်ထရက ပြောတယ်လို့ အစချီရင်း မိုးမိုးက ဂယ်ထရ ပြောတာကို ပြန်ပြောပါတယ်။ ငါနေတဲ့ အိမ်၊ ငါနေတဲ့ အရပ်က ငါ့ကမ္ဘာကလေး သက်သက်ပဲ။ ငါ့အထဲက ကမ္ဘာကလေး သက်သက်ပဲ။ တကယ့် ကမ္ဘာကြီးက အပြင်မှာ ။ ငါ့ကို ပြောသေးသဟဲ့လို့ ဆိုပြီး မိုးမိုးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုးက ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူများ ထက်စာရင် ပိုပြီး ပညာတတ်တယ်၊ အမြင်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျေနပ်မှုလည်း ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ တွင်းကလေး ထဲက ဖားကလေးလိုပဲ။ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတယ်။ အပြင်ကို ခုန်ထွက်လိုက်ရင် ပိုပြီး အလင်းရောင်ရမယ်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မြင်ရမယ်ဆိုတာ သိပေတဲ့ ခုန်မထွက်ဘူး။ ပိုပြီး အလင်းရောင်ရအောင် တွင်းထဲက အတွင်းနံရံကို ဆေးအသစ်သုတ်။ မြင်ကွင်းကောင်းအောင် နံရံမှာ ပန်းချီကားအသစ် ချိတ်နေတာ သက်သက်ပဲတဲ့ လို့ မိုးမိုးက ထပ်ပြောပြတော့ ဂူးစတပ်(ဖ) ကြီးခမျာ ရယ်လိုက်တာ မျက်ရည်ထွက်ရော။ နောက်တော့ ဂူးစတပ်(ဖ)က မေးတယ်။ မဟုတ်ဘူး လား မိုးမိုးတဲ့ ။ ဒီတော့လည်း ခေါင်းကို အသာညိတ်ရင် ဟုတ်တော့

ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပဲ မိုးမိုး ဝန်ခံလိုက်ရတော့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဂူးစတပ်(ဖ)က သူ မြင်တာကို ပြောသေးတယ်။ မိုးမိုး တို့ ဒီဘက်က အရပ်ဒေသ တစ်ခုလုံးလိုလိုဟာ ရိုးသားကြတယ်။ ရိုးသားခြင်း၊ ယဉ်ကျေးခြင်းဟာ ဂုဏ်ရည်တစ်ခုလို့ လက်ခံထားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးခြင်းဟာ မကွဲကြဘူး။ အဲဒီအမြင်တွေ အားလုံးဟာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရပ်တန့်ထားလိုက်သလိုပဲ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ နေရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အတူ လိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့ လည်း လိုသေးတာပဲ။ ဒီတော့ တစ်ခါတလေ မိုးမိုးတို့ ရဲ့ ယဉ်ကျေးခြင်းဆိုတာက တခြားအရပ်က လူတွေအဖို့ အတော်ကို ရိုးနေသေးတာ။ တစ်ခါက ဂယ်ထရက မေးခွန်းထုတ်တာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ မိုးမိုးက ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့တာ မှတ်မိသလား။ တို့ တွေ အဖို့ ကတော့ မေးခွန်းထုတ်သင့်ရင် ထုတ်ရမှာ ပဲ။ အသက်ကြီးတာ၊ ရာထူးကြီးတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာ...။ သူဌေးကြီးကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ် မေးစရာရှိတာကတော့ မေးရမှာ ပဲ။ ရာထူး အဆင့် ဆိုတာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဒီဘက်မှာက မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လိုက်သလို မေးခွန်းထုတ်တာကို မကြိုက်ကြဘူး။ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူဌေးကြီးကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အနောက်ဘက်မှာ ပညာသင်လာတော့ သူက နားလည်တယ်။ လက်ခံတယ်။ မသိလို မေးတာဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် သာမန်အပြုအမူတစ်ခုပဲ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲ။ သူဌေးကြီးနဲ့ ပါလာတတ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေဆိုရင် ပြန်မေးတာ မကြိုက်ဘူး။ မကြိုက်ရတာကလည်း စစ်ဘက်က ဆက်ဆံရေးဟာ ရာထူးအဆင့်မှာ အခြေခံထားလို့ ။ ရာထူးအားဖြင့် ငယ်ရင် ပြန်မေးနေစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ အခြေခံဆက်ဆံရေး။ ဒီဘက်မှာ တော့ မေးတာကို သိပ်မကြိုက်ကြလို့ မေးမနေတော့ဘဲ မသိပေတဲ့ သိသလို လုပ်နေလိုက်ကြတာ များ တယ်။ ဒါပေတဲ့ တကယ်တော့ မသိဘူး။ မသိပေ

တဲ့ သိသလိုလို လုပ်နေနေရာက အသားကျလာတော့ တယ်ဟုတ်ကဲ့ ငါ ပါလားလို့ တောင် ထင်လာတတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ရိုးသားခြင်းဆိုတာ ဟာ ဖြီးစားဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်လာရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလာကြတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရော။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်အ ရပ်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေတဲ့ သူတွေ များ နေတာ။ ကို ယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေတဲ့ လူတွေကို သာမန်လူတွေကလည်း မေး ခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ ဝိုင်းရိုသေနေကြပြန်ရော။ ငါတို့ အဖို့ ကတော့ ငါတို့ လုပ်နိုင်တာ လုပ်တယ်။ မသိတာ ရှိလို့ သိချင်ရင် မေးတယ်။ လူဟာ သူ နဲ့ ဆက်စပ်နေတာတွေကိုတော့ သိဖို့ လိုတာပဲ။ ငါ့မီးဖိုခန်းဟာ ငါ့ရဲ့ အ င်ပါယာပဲ။ ဒါပေတဲ့ ငါ့ရဲ့ အင်ပါယာရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုလည်း သိဖို့ တော့ လိုတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ငါနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ သိဖို့ လိုရတာက ကမ္ဘာကြီး ရဲ့ ရှိနေခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ရှိနေခြင်းပဲကိုးတဲ့ ။

မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ မသိမသာ ဘုရားတလိုက်မိတယ်။ သင်းတို့ အဖို့ က သူတို့ နဲ့ ကမ္ဘာကြီးအကြားမှာ အတော့်ကို အလုပ်ရှုပ်စရာကောင်းလော က်အောင် ဆက်သွယ်ထားကြတာပါလား။ ငါကတော့ ဘာလို့ ပြတ် တောက်နေရတာလဲ။ အမှန်ဆို ဂူးစတပ်(ဖ) က ထမင်းချက်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ သူ့မီးဖိုခန်းကို သူ့အင်ပါယာကြီးတစ်ခုလို့ လက်ခံထားတာ။ လူလုပ်နေရ တာ...၊ သူ လုပ်နိုင်တာ.. ကို သူကြိုက်တယ်။ သူ ဂုဏ်ယူတယ်။ သူဌေးကြီးဖြစ်လာဖို့ ၊ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာဖို့ သူ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး။ သူ အနေနဲ့ ဘာလုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ လက်ခံ ထားတယ်။ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုတော့ သူ ပိုင်တယ်။ တခြားလူ တစ် ယောက်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုဟာ သူ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ လို ဘာလုပ်စားတယ် ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ဆိုတာရဲ့ အရှေ့က မ နေဘူး။ သူတို့ က အဓိက။ ဘယ်လောက် အဆက်အသွယ် ကောင်းတ

ယ် ဆိုတာက အဓိက။ ဒီတော့ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူတို့လို တို့ မမြင်
တာတော့ အမှန်ပဲ။ အမှန်ဆို ငါတို့ ကလည်း တွင်းနံရံကို ဆေးအရောင်
ပြောင်းသုတ်နေတာကလေးကိုပဲ ကျေနပ်စရာလို့ လက်ခံထားကြတာ။
နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီကားအသစ် ချိတ်ပြီး ကြည့်တာကို အမြင်သစ်လို့ လက်
ခံထားကြတာကိုးလို့ တွေးမိပြီး အရှည်ကြီး ဆက်ပြီး တွေးစရာတွေ ပေါ်
လာတော့တယ်။ ဒီတော့လည်း ဟိုအကောင်တစ်သိုက်ကို သတိရလိုက်မိ
ပြန်တယ်။ သူတို့ အထဲက တစ်ယောက် ပြောသလို ဖြင့်တော့ "အလ
ကားကောင်တွေ" တဲ့ ။ အဲဒါကလည်း ဂူးစတပ်(ဖ) ရဲ့ လက်ထောက်
တော်မီဆင်းက ပြောပြလို့ သိရတာ။ ဒီအကောင်တွေ လာရင် တော်မီက
ငါးခေါင်းဟင်းကို ကုလားပြည်တောင်ပိုင်းက လူတွေ စားသလိုမျိုး ချက်
ပေးရသတဲ့ ။ ဂူဂျရပ်တီတွေ စားတဲ့ သက်သတ်လွတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ကြော် ကြော်ပေးရသတဲ့ ။ တော်မီကတော့ ကောက်ချက်ချတယ်။ လူ
တွေဟာ တော်တော်.. ၊ ညံ့ညံ့။ တစ်နေရာရာ၊ တစ်ဆင့်ဆင့်ကို ရောက်
သွားရင် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အလကားကောင်လို့ မြင်တတ်ကြတယ်။ ဆို
တာမျိုး ထင်တယ်တဲ့ ။ အဲဒီတုန်းကတော့ အလကားကောင်တွေ ဆိုတာ
ကို မိုးမိုး မဆုံခဲ့ရသေးဘူး။
